

усмотрение читателям в соответствии с собственно сформированным мировоззрением, интенциональной идеи, интенциональной сущности сознания, мировоззрения.

Ключевые слова: *поэтика, мемуаристика, непрерывная композиция, жанр, метажанр, стиль, дискретность, структура.*

УДК 821.161-98.09“11/12”

Євген Джиджора

Символічне іменування Бориса і Гліба у ранній киеворуській гімнографії та агіографії

У теоретичній статті проаналізований один із трьох основних напрямів символізації образної системи у середньовічному літературному творі – особливе іменування / перейменування образу. Середньовічна філософія імені бере свій початок у біблійних творах та набуває розвою у християнській словесності. Хрестильні імена Бориса і Гліба розглядаються в контексті ранньої киеворуської гімнографії та агіографії.

Ключові слова: *символізація, іменування, святий.*

Yevhen Dzhidzhora Symbolic ambient of Boris and Glib in the early kyivorusic hymnography and agiography

One of the three main areas of symbolization of the image system in medieval literary work analyses in the theoretical article – special naming / renaming image. Symbolic naming leads to the outline of nominative sessions in the architectonics of the image. Medieval philosophy of a name originates in the biblical writings and gains the development in Christian literature. The hero or situation corresponds to recognizable sacred-historical figures or chronotopes, so instead of real names or names, the author uses biblical or Christian names and names "found" in rich religious memory. Baptismal names of Boris and Gleb are considered in the context of early kievorus hymnography and hagiography. In the Hymn for the surrender of Boris and Gleb the proportion of the names of saints is as follows: the author of fifteen times calls the martyrs Roman and David, and only once - Boris and Hlib. In the Hymn for transferring the powers of Boris and Gleb the proportion is different: the princes were named Roman and David twice, and Boris and Hlib - once. In the Hymn of Prince Volodymyr Boris and Gleb are glorified

only as "Roman and David", and their secular names in the text are not mentioned at all. The same proportions of secular and baptismal names are observed in other literary works of the XI-XV centuries. In the medieval hymnographic and hagiographic monuments, the parallel service, both secular and baptismal names, leads to a semantic expansion, a doubling of the images of Boris and Gleb

Key words: *symbolization, naming, saint.*

Постановка наукової проблеми. У середньовічній літературі ідейний зміст твору виникає завдяки символізації образу / образів, причому символізація може здійснюватися за трьома напрямками. Перший напрям передбачає називання відтворюваного об'єкта – найменування / перейменування у відповідності до впізнаваних християнських постатей та хронотопів. Другий напрям є опредмітнюванням відтворюваного об'єкта – співставленням його із священноісторичними особами, подіями та явищами, що несуть в собі релігійні цінності і тому стають авторитетним взірцем, ідейним тлом, за допомогою якого зображуване отримує належні позитивні або негативні характеристики. І третій напрям – це надання синергійності об'єкту – окреслення його форм духовного зближення / віддалення від Бога, що є визначальним показником святості / гріховності відтворюваного. У середньовічному літературному творі три напрями символізації образу продукують відповідно номінативні, предметні та синергійні сенси.

Мета цієї статті – дослідити породження номінативних сенсів у ранній середньовічній агіографії та гімнографії.

Завдання дослідження:

- виявити особливості ім'яназивання князів Бориса і Гліба у творах Борисо-Глібовського кола XI-XII ст.;
- порівняти особливості ім'яназивання князів Бориса і Гліба у ранніх киеворуських та пізніх середньовічних творах.

Процес породження номінативних сенсів пов'язаний із особливим ім'яназиванням відтворюваного образу. Герой або ситуація, що стають предметом літературного осмислення, мають художню потенцію настільки відповідати впізнаванним священноісторичним постатям або хронотопам, що замість справжніх імен або назв автор воліє використовувати біблійні або християнські імена та назви, «віднайдені» у багатій релігійній пам'яті. Як наслідок, у середньовічному творі герой та ситуація часто отримують декілька альтернативних іменувань.

Саме таке біблійне перевтілення шляхом перейменування і знайшло відображення у середньовічній свідомості. На думку А. Карабикова, у Середні віки люди «намагалися скорегувати участь людини і спрямувати її життя в нове русло за допомогою зміни її імені». Через те «ім'яназивання до певного ступеня розумілося як вид символічної діяльності» [5, с. 93-95].

У киеворуських «оригінальних» пам'ятках XI-XII ст. символізація за напрямом встановлення відповідності впізнаваному імені / назві – надзвичайно поширена літературна тенденція, завдяки якій відтворюваний герой або явище (місто, місце, тощо) часто отримують подвійне, а подекуди – і потрійне ім'яназивання. Якщо говорити про персонажів, то така багатоіменність в першу чергу стосувалася київських князів. Зокрема, ім'яназивання Хрестителя Русі Володимира декількома християнськими іменами (Василій, Миколай), на думку Н. Нікітенко та Н. Верещагіної, «слідувало перейнятій з Візантії традиції царського антропонімікона, і було напряму пов'язано із церковно-політичними завданнями християнізації Русі» [7, с. 23].

Поєднання світських та хрестильних імен чітко прослідковується і у ранніх киеворуських творах Борисо-Глібовського циклу. Як відомо, брати Борис і Гліб були охрещені на честь відповідно християнського співця Романа та ветхозавітного царя Давида. При укладанні літературної

оповіді ця обставина дозволяє книжникам послуговуватися не лише світськими, але й хрестильними іменами князів.

Автор гімнографічної **Служби на преставлення Бориса і Гліба** на 24 липня (укладена в XI ст.) п'ятнадцять разів (!) називає мучеників Романом і Давидом і лише один раз – Борисом і Глібом. Зауважимо, що тенденція іменувати братів подвійними іменами, поширена і в інших творах Борисо-Глібовського кола. Тим не менш, така пропорція (п'ятнадцять до одного) – характерна особливість саме Служби на преставлення. Тож можемо зробити висновок про те, наскільки для автора цієї пам'ятки було важливим підкреслити нову – духовну – сутність перших киеворуських подвижників.

В іншому гімнографічному творі – у **Службі на перенесення мощів Бориса і Гліба** на 2 травня (укладена на початку XII ст. [19]) – святі мученики також іменуються подвійними іменами. Утім, на відміну від Служби на Преставлення, молоді князі названі тут Романом та Давидом лише два рази, а Борисом і Глібом – один раз. Тож і в цій пам'ятці хрестильні імена кількісно переважають світські, проте пропорція (два до одного) не така вже й велика.

Ще один важливий гімнографічний твір, в якому згадуються імена перших киеворуських мучеників – **Служба князю Володимиру** на 15 липня (могла виникнути вже в XI ст., втім більш поширеною є думка, що це пам'ятка XIII ст. [див.: 13; с. 10]). У дев'ятій пісні канону Борис і Гліб оспівуються тільки як «Роман и Давид», а їхні світські імена у тексті взагалі не згадуються:

*«Сладок яко фюник высок възрацаем и цвет творяи,
масльная ветвь многоплодная ты бываеши виньное
возращение, кисте две созрелеи, мучника приносящи,
Романа и Давида честьнаго» [21, с. 233].*

У контексті найменування князів-мучеників хрестильними іменами варто також звернути увагу на їх символізацію за допомогою образів, що містять семантику дозрілих плодів. За ознакою внутрішньої «готовності» Борис і Гліб прирівнюються до солодкого фініка, до багатоплідної

масляної гілки та до дозрілих виноградних грон. Вочевидь, укладач Служби князю Володимиру сприймає перших руських святих як духовні «рослини», що встигли визріти, сформуватися і тому принести очікуваний плід.

Як бачимо, у киеворуських гімнографічних пам'ятках Борис і Гліб постають не тільки князями, які загинули від рук підступного брата. У першу чергу, вони – беззаперечні святі, адже здійснили мученицький подвиг. Вочевидь, мученицький подвиг стає можливим в результаті сутнісних змін, що їх переживають Борис і Гліб. Саме ці зміни і фіксують гімнографи, коли надають перевагу їхнім новим християнським іменам.

Від ранніх гімнографічних творів перейдемо до перших агіографічних пам'яток, що в них згадується подвиг киеворуських братів-мучеників.

У **Сказанні про Бориса і Гліба** (укладено на межі XI-XII ст. [див.: 2]) автор постійно вживає світські імена святих мучеників. Правда, одного разу він згадує, що Борис був охрещений на честь св. Романа, однак при цьому не вказує щонайменших подробиць цього найменування:

«Ему же бе имя издеяно въ святемъ крещении Романъ» [11, с. 328].

Щодо Гліба, то його хрестильне ім'я Давид не називається впродовж твору. Це при тому, що сам Гліб, оплакуючи себе перед вірною смертю, звертається до батька, князя Володимира, як до Василія:

«Василие, Василие, отъче мой и господине! Приклони ухо твое и услыши гласъ мой, и призъри и вижъ приключъшаяся чаду твоему, како без вины закалаемъ есмь» [11, с. 342].

Загалом у творі агіограф тричі вживає друге ім'я князя Володимира – Василій, а хрестильне ім'я Гліба – Давид – жодного разу. Виникає логічне запитання: що це, випадковість, обумовлена літературною «неуважністю» укладача Сказання, чи свідомий крок, продиктований реалізацією творчого задуму?

Для того, аби дати відповідь на поставлене запитання, розглянемо весь передсмертний плач-монолог св. Гліба. У ньому юний князь не тільки молиться своєму батькові Василю, але й описує самого себе за допомогою символів росту, що перегукуються із відповідними символами у Службі князю Володимиру на 15 липня:

«Непожънете мене отъ жития не съзьрела, не пожънете класа, не уже съзьревъша, нъ млеко безълобиа носяща! Не порежете лозы не до коньца въздрастъша, а плодъ имуща!» [11, с. 342].

На відміну від гімнографічного твору, в якому св. Гліб був охарактеризований як «достиглий» плід, в агіографічному Сказанні наголошується на протилежному статусі князя. Св. Гліб співвідноситься із явищами, наділеними семантикою «неготового», «зеленого» плоду, адже мученик прирівнюється до колосу, що ще рано пожинати, та до лози, що ще не має дозрілих ягід. Вочевидь, тут можна говорити про вдавання автора Сказання до міфопоетичних мотивів ненародження / народження / переродження, що закладаються в семантику образу св. Гліба.

Ідея «недозрілого» князя виступає концептуальним стрижнем в агіографічному Сказанні. Адже впродовж твору автор вдається до символізації образу св. Гліба за допомогою виключно тих священноісторичних персонажів, які через молодий вік ще не встигли реалізувати себе. Отож відтворюваний святий співставляється із ветхозавітним Авелем, наймолодшим сином патріарха Якова Веніямином, а також із віфлеємськими немовлятами, побитими Іродом після народження Ісуса Христа [див.: 3, 83]. Усі символічні зіставлення вказують на те, що укладач Сказання поетизує передчасно і жорстко перервану молодість св. Гліба.

Не претендуючи на вичерпне й однозначне розуміння окресленої проблеми, все ж поміркуємо над причинами протиставлення гімнографічного образу «достиглого» князя агіографічному образу «зеленого» князя. У першому випадку гімнограф наголошує на тому, що

духовний плід вже принесений, натомість у другому випадку агіограф вказує на зворотне, стверджуючи, що молоду поросль не можна чіпати, і плід ще має визрівати. Вочевидь, перед нами різне уявлення киеворуських книжників про духовний статус відтворюваного ними святого. Поетизуючи мученицький вчинок св. Гліба, письменники бачать різницю в етапах його входження в святість. Автор Служби князю Володимиру (особливо, зважаючи на те, що ним міг бути книжник XIII ст.) укладає канонічний текст, що має виконуватися під час церковного богослужіння. Для нього князь Володимир та його сини – прославлені святі, подвиг яких доведений і жодним сумнівам не підлягає. І тому Борис і Гліб представлені в оновленій сутності як Роман і Давид. Натомість анонімний автор Сказання укладає не канонічне житіє чи службу святому, а оповідальний текст про братовбивство в княжій родині, що має ритуальні ознаки [див. 1, 407-408]. Для нього Борис і Гліб – невинно зарізані отроки, які прагнули жити та правити у своєму князівстві. Через те вони – насамперед, князі Борис і Гліб. Християнські ж імена святих не мають особливого значення для автора Сказання, тому хрестильне ім'я Бориса – Роман – згадується тільки побіжно і одноразово, а хрестильне ім'я Гліба взагалі не вказано.

У ще одному агіографічному творі – **Читанні про Бориса і Гліба** (написано преп. Нестором наприкінці XI ст. [див.: 2]) – ситуація з іменуванням / перейменуванням братів-мучеників дещо інша. Однак уявлення про духовний статус князів, особливо символізація образу св. Гліба, настільки збігається із концепцією укладача Сказання, що в іншому дослідженні ми навіть дозволили собі назвати ці дві агіографічні пам'ятки «літературними побратимами» [3, 88].

У Читанні також частіше вживаються світські імена святих князів. Однак в одному місці автор згадує і хрестильні імена Бориса і Гліба. Причому не просто згадує, а, на відміну від укладача Сказання, детально обґрунтовує їхнє походження:

«Бяше же блаженому Борису створено имя въ крщеньи Роман: яко же бо и на ономъ почиваше Духъ Святый измлада»; «Святому же Глебови створено имя Давыдъ. Видиши ли благодать Божию измлада на детищи? Створиша, бо, рече, имя ему Давыд: како или кымъ образом? Не им же ли: онъ бе мний въ братьи своеи, тако же и сий святый <...> И пакы: яко же пророк Давыд изиде протву иноплемьнику и погуби и, отъятъ поношенье отъ сынов Израилевых; тако же и сий святый Давыд изиде протвиу супостату дьяволу и погуби и, и отъя поношение отъ сынов Руских» [20, 204-206]).

Преп. Нестор вказує ознаки, за якими відбувається перейменування святих. Св. Борис тотожний св. Роману, бо, як і той, отримав особливу благодать ще в юнацькі роки. А св. Гліб ототожнюється із царем Давидом одразу по двом причинам: по-перше, він найменший серед своїх братів, по-друге, він повторив подвиг ветхозавітного персонажа – вийшов проти ворога, перемиг його і тим самим відвів загрозу від своїх співвітчизників. Тож всупереч укладачу Сказання, для преп. Нестора важливо наголосити на тому, що київські князі з дитинства наслідують духовні традиції відомих християнських та навіть дохристиянських подвижників, а св. Гліб ще й уподібнюється своєму небесному покровителю за визначальним вчинком, здійсненим у юному віці.

Акцентування на віковій схожості подвигів царя Давида та св. Гліба свідчить про те, що укладач Читання, так само як і автор Сказання, прагне обґрунтувати тезу про передчасне припинення юності святих мучеників. Особливо, це стосується св. Гліба, який впродовж оповіді символізується за допомогою тих священноісторичних образів, що підкреслюють його наймолодший вік. На це вказують зіставлення із ветхозавітними персонажами Авелем, Веніаміном, новозавітними віфлеємськими немовлятами, пророком Захарієм та власне царем Давидом [див.: 3, 83]. З іншого боку, у Читанні (а також у Сказанні) св. Гліб (і тільки він!) порівнюється із жертвним агнцем, що

його євреї мали приносити Богу. Можна припустити, що св. Гліб ототожнюється із чистим та неушкодженим агнцем як юний та цнотливий отрок. А Борис не міг бути охарактеризований подібним символом, оскільки, за словами преп. Нестора, він був старшим та вже жонатим. Тож укладач Читання неухильно слідує єдиній сюжетній лінії відтворення святого, позбавленого життя у юному віці. А це означає, що концепція символізації образу св. Гліба у Читанні значною мірою збігається із концепцією прославлення його ж образу у Сказанні.

Серед текстів Борисо-Глібовського кола, мабуть, лише хронографічна **Повість врем'яних літ** (укладена на початку XII ст. преп. Нестором Літописцем) не підтримує загальної тенденції символізації образів Бориса і Гліба за допомогою відповідного перейменування. Упродовж літописних статей, а особливо статті 6523 р. (тобто 1015 р.) Борис і Гліб постійно іменуються своїми світськими іменами, а хрестильні при цьому не вказуються. Утім, аналіз попередніх гімнографічних та агіографічних пам'яток свідчить про те, що це, скоріш, літературний виняток, аніж загальна тенденція. Адже загальна тенденція якраз полягає у протилежному – у найменуванні святих мучеників як світськими, так і хрестильними іменами.

У подальшій літературній традиції образи Бориса і Гліба стають сакральними фігурами киеворуської та давньої російської історії. Вони – той священноісторичний взірць християнського подвигу та слави, яким освячується відлік нової духовної ери в середньовічній Русі. Відтак книжники часто звертаються до образів Бориса і Гліба, наділяючи їх статусом релігійних та навіть культурних героїв. При цьому в пропорції подвійних імен агіографи, літописці та сказателі надають перевагу саме світським іменам святих. Про це свідчать не тільки змістові наповнення літературних творів XI-XV ст., але й самі назви цих текстів. Скажімо, автор Слова про князів (пам'ятка XII ст.), апелюючи до історичних подій, згадує тільки Бориса і Гліба [16]. Укладач Повісті про руйнування Рязані Батиєм (пам'ятка XIII ст.), перераховуючи

ікони святих, перед якими моляться великий князь Юрій Ігоревич, називає ікони саме Бориса і Гліба [9]. У Житті Александра Невського (пам'ятка XIII ст.) передається діалог між Борисом і Глібом, в якому брати-мученики звертаються один до одного саме під такими іменами [4]. У Слові про житіє великого князя Дмитрія Івановича (пам'ятка XIV ст.) великий князь названий сородичем нових чудотворцев Бориса і Гліба [17]. Сказання про Мамаєве побоїще (пам'ятка XV ст.) також розповідає про князя Дмитрія Івановича, який перед битвою звертався до своїх братів страсотерпців Бориса і Гліба [12]. Утім, є твори, в яких святі названі і своїми хрестильними іменами. Наприклад, у Повісті про вбивство Андрія Боголюбського (пам'ятка XII ст.) йдеться про загибель князя, який мирно пішов до Бога та до братії своєї – до Романа та Давида [10].

Висновки. У ранній києворуській літературі хрестильні імена відіграють важливу роль у символізації образів видатних подвижників – святих мучеників Бориса і Гліба. У перших гімнографічних та агіографічних пам'ятках паралельне послуговування як світськими, так і хрестильними іменами призводить до семантичного розширення, подвоєння образів Бориса і Гліба. У такий спосіб святі мученики поєднують у собі два статуси: світський та духовний. І тому, акцентуючи на цій подвійності, книжники розширюють читацький горизонт сподіваного, апелюючи до того або іншого уявлення в їхній культурній пам'яті.

Джерела та література:

1. Александров О. В. Література Київської Русі : Між міфопоетикою і християнським символізмом : Статті, монографія / О. Александров. – Одеса : Астропринт, 2010. – 472 с.
2. Бугославский С. А. Древнерусские литературные произведения о Борисе и Глебе : Историко-литературное исследование / С. Бугославский; издание подготовлено Н. В. Пак. – СПб : Византинороссика, 2005. – 252 с.

3. Джиджора Є. Формування культу Бориса і Гліба у старокиївських агіографічних та гімнографічних пам'ятках / Є. Джиджора // Преподобний Нестор Печерський в історії української культури: Збірник статей. – Харків: Акта, 2014. – С. 76-98.
4. Житие Александра Невского / Подготовка текста, перевод и комментарии В. И. Охотниковой // Библиотека литературы Древней Руси / Под ред. Д. С. Лихачева, Л. А. Дмитриева, А. А. Алексева, Н. В. Поньрко. – СПб.: Наука, 1997. – Т. 5: XIII век. – 527 с.
5. Карабыков А. В. Логос и глагол : Символ, слово, речевое действие в культуре христианского Средневековья / А. Карабыков. – СПб. : Гуманитарная академия, 2013. – 352 с.
6. Мальшевский И. Когда и где впервые установлено празднование памяти св. Владимира 15 июля? // Труды Киевской духовной академии. – К., 1882. – Т. 1. – С. 45-69.
7. Никитенко Н. В., Верещагина Н. В. Проблема имянаречения князя Владимира в свете новых исследований / Н. Никитенко, Н. Верещагина // Медієвістика. – Одеса : Астропринт, 2009. – Вип. 5. – С. 6-30.
8. Пам'ять і похвала мниха Іакова / передмова і переклад О. Сліпушко // Золоте слово : Хрестоматія літератури України-Русі епохи середньовіччя IX-XV століть : У 2-х кн. / За ред. В. Яременка. – К. : Аконіт, 2002. – Кн. 1. – С. 252-265.
9. Повесть о разорении Рязани Батыем / Подготовка текста, перевод и комментарии И. А. Лобаковой // Библиотека литературы Древней Руси / Под ред. Д. С. Лихачева, Л. А. Дмитриева, А. А. Алексева, Н. В. Поньрко. – СПб.: Наука, 1997. – Т. 5: XIII век. – 527 с.
10. Повесть об убиении Андрея Боголюбского / Подготовка текста, перевод и комментарии В. В. Колесова // Библиотека литературы Древней Руси / Под ред. Д. С. Лихачева, Л. А. Дмитриева, А. А. Алексева, Н. В. Поньрко. – СПб.: Наука, 1997. – Т. 4: XII век. – 687 с.
11. Сказание о Борисе и Глебе / подготовка текста, перевод и комментарии Л. А. Дмитриева // Библиотека литературы Древней Руси / под редакцией Д. С. Лихачева, Л. А. Дмитриева, А. А. Алексева, Н. В. Поньрко. – СПб. : Наука, 1997. – Т. 1. XI-XII века. – 543 с.
12. Сказание о Мамаевом побоище / Подготовка текста В. П. Бударагина и Л. А. Дмитриева, перевод

- В. В. Колесова, комментарии Л. А. Дмитриева // Библиотека литературы Древней Руси / под редакцией Д. С. Лихачева, Л. А. Дмитриева, А. А. Алексеева, Н. В. Поньрко. – СПб. : Наука, 1999. – Т. 6. XIV – середина XV в. – 583 с.
13. Славнитский М. Канонизация святого князя Владимира и службы ему по памятникам XIII-XVII веков / М. Славнитский // Странник: Духовный журнал. – СПб., 1888. – Т. 2. (май-август). – С. 197-237.
 14. Слово о житии великого князя Дмитрия Ивановича / Подготовка текста, перевод и комментарии М. А. Салминой // Библиотека литературы Древней Руси / под редакцией Д. С. Лихачева, Л. А. Дмитриева, А. А. Алексеева, Н. В. Поньрко. – СПб. : Наука, 1999. – Т. 6. XIV – середина XV в. – 583 с.
 15. Слово о Законе и Благодати / Составление, вступительная статья, перевод В. Я. Дерягина; реконструкция древнерусского текста Л. П. Жуковской; комментарии В. Я. Дерягина, А. К. Светозарского. – М. : Столица, Скрипторий, 1994. – 146 с.
 16. Слово о князях / Подготовка текста Т. В. Рождественской, перевод и комментарии И. П. Еремина // Библиотека литературы Древней Руси / Под ред. Д. С. Лихачева, Л. А. Дмитриева, А. А. Алексеева, Н. В. Поньрко. – СПб.: Наука, 1997. – Т. 4: XII век. – 687 с.
 17. Служба святому равноапостольному князю Владимиру / Славнитский М. Канонизация святого князя Владимира и службы ему по памятникам XIII-XVII веков // Странник: Духовный журнал. – СПб., 1888. – Т. 2. (май-август). – С. 226-233.
 18. Ранчин А. М. Вертоград златословный : Древнерусская книжность в интерпретациях, разборах и комментариях / А. Ранчин. – М., 2007. – 576 с.
 19. Ужанков А. Н. Святые страстотерпцы Борис и Глеб : К истории канонизации и написания житий / А. Ужанков // Древняя Русь : Вопросы медиевистики. – М., 2001. – № 3. – С. 44-49.
 20. Чтение о житии и погублении свв. Бориса и Глеба // Нестор Летописец, преподобный. Повесть временных лет. Жития. – М. : Центр БЛАГО, 1997. – С. 193 – 255.

В теоретической статье проанализировано одно из трех основных направлений символизации образной системы в средневековом литературном произведении – особенное именование / переименование образа. Средневековая философия имени начинается в библейских текстах и развивается в христианской словесности. Крестильные имена Бориса и Глаба рассматриваются в контексте ранней киеворусской гимнографии и агиографии.

Ключевые слова: символизация, именование, святой.

УДК 821.161.2–32.09

Наталія Карач, аспірант (Тернопіль)

Поліфонізм прози Ірини Вільде у модерністському дискурсі доби

У статті досліджується поліфонізм прозописьма Ірини Вільде як визначальна властивість її творчого мислення. Аналіз малої прози письменниці свідчить, що поєднання західноєвропейської модерністської естетики з традиціями українського письменства знайшло самотутнє втілення і стало прикметною ознакою поезики Ірини Вільде.

Ключові слова: лірико-психологічне письмо, модернізм, новела, поезія в прозі, поліфонізм.

Karach N.M. The polyphonism of small prose of Iryna Vilde in the modernistic discourse of age.

The polyphonism of prose writing of Iryna Vilde is investigated in the article as the determinative feature of her creative thinking. The analysis of the small prose of the writer proves that combination of the West European modernistic aesthetics with the traditions of Ukrainian written language found its original incarnation and became a remarkable characteristic of Iryna Vilde's poetics.

Key words: lyrical-psychological writing, modernism, short story, poetry in prose, polyphonism.

Постановка наукової проблеми та її значення. У літературному процесі Галичини періоду міжвоєнтя